

Sonsuz Kış

İNİN
ÖVGÜLER

“Buz gibi kuzeye, kardeş sevgisine ve maceranın çağrısına dair bir destan.” —*The Guardian*

“Aksiyon dolu maceralar, insanı hemen saran bu folklorik anlatıya lezzet katıyor.” —*Horn Book Magazine*

“Hargrave’ın duyulara hitap eden dili ve imgeleri, okurları efsanelerin gerçeklikle karıştığı İskandinav esintili bir dünyanın içine çekiyor.” —*School Library Journal*

“*Sonsuz Kış*, klasik fantazi ve çevre aktivizmine çağrının unutulmaz bir birleşimi.” —*BookPage*

“Grimm Kardeşler’in masallarını andıran sahnelerle örülü bir masal.” —*Kirkus*

“Matilda Wood ya da Katherine Rundell seven okurlar bu kış macerasına bayılacak.” —*Booklist*, starred review

“*Sonsuz Kış*, özünü masallardan alan gerilim dolu bir yolculuğun hikâyesi.” —*Publishers Weekly*

*Kiran Millwood
Hargrave*

Çeviren
Ece Çavuşlu

*N ve kardeşim John için,
cesur olanlar onlar...*

1. Kısım
EV

Birinci Bölüm

Eldbjørn Ormanı'ndaki Ev

Hakkında efsaneler anlatılabilecek bir kıştı. Öyle hızlı ve sert gelmişti ki kuşları dallara hapsedmişti, nehirlerin serpintilerini dingin sularının üzerinde kristal bulutlar misali dondurmuştu. Kış geldi ve hiç gitmedi.

Üç yıl geçti, sonra beş. İnsanlar lanetlerden bahsetmeye, sözler vermeye ve dualar etmeye başladı. Büyücüleri, komşularını, köyleriyle kasabalarını yöneten kontesi suçladılar. Fakat bu suçlamalar kışın gitmesini sağlamadı ve çok geçmeden ateşten başka sıcaklık, kökнарların gümüşü renklerinden başka yeşil hatırlayabilen kimse kalmadı.

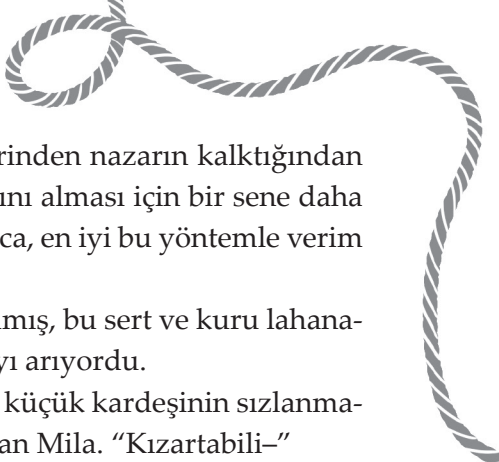
Arabalar bir kenara terk edilip yerlerini kızaklara bıraktı, dağ midillileri ya da inleyen husky yavrularıyla takas edilmedikleri sürece en iyi atların bir değeri kalmadı. Ayılar ebedi bir kış uykusuna daldı, kurtlar engin ormanın gölgelerinde sürünerek kayboldu. Ahalinin bir kısmı donmuş topraklarından göç etse de çoğu kişi kaldı ve değişen dünyaya uyum sağlayabilmek adına, insanlığın hep yaptığı gibi, değişti.

Hikâyelerini de değiştirdiler tabii. Bolluk bereket söylenceleri tarih olmuştu: Hikâyeler nasihatlere dönüşmüş, arı iğneleri gibi keskinleşmişti. Yazları güneşi sırtlarında taşıyan ateş kazları yerlerini, açıkta gördükleri el ve ayak parmaklarını ısırıp kökünden koparan buz-kuğularına bırakmıştı. Nehir perileri, yaramaz çocukları dibine çekmek üzere donmuş gllere musallat olmuş buz kızları hâline gelmişti. Gnşığından havuzlara dökülen altın şelalelerin olduğu, baharın beklediği adalardan bahseden zlem dolu sesler vardı ancak artık hepsi donmuş ufkun hemen ardında, erişilmez yerlerde kalmışlardı.

Kış, beşinci yılında hâlâ güneydeki nehir kasabalarını ve kuzeydeki dağ şehirlerini pençesinde sıktıka sıkıyordu; yeni bir soğuk düzeni diyarın en ücra köşelerinde yaşayan ailelerin üzerine kyordu. Ve diz boyu karla kaplı ormanın bir kuytusuna sığışmış küçük bir evde, üç kız kardeş ve erkek kardeşleri bir lahana üzerine tartışıyorlardı.

En küçükleri olan Ppa, "Lütfen yine haşlama, Sanna," diye yalvardı. Titreyerek oturdu; elleri soğuk kulaklarını örtüyor, sert yapraklı, pörsümüş sebzeye dikkatle bakarken dudakları titriyordu. "Bütün hafta haşlanmış şeyler yedik hep."

Henüz on yedi yaşında olmasına rağmen yedi yaşındaki Ppa'ya, yaşının çok ötesinde batıl inançlı bir kadın gibi gelen Sanna, "İsim verilecek yaşa dahi gelmemiş birinin bana ne yapacağımı söylemesine izin verecek

değilim,” dedi hızlıca. Üzerinden nazarın kalktığından emin olmaları ve gerçek adını alması için bir sene daha geçmesi gerekiyordu. “Ayrıca, en iyi bu yöntemle verim alabiliyoruz.”

Elinde bıçağıyla duraksamış, bu sert ve kuru lahanayı kesebileceği en iyi noktayı arıyordu.

“Donmuş yağ var,” dedi küçük kardeşinin sızlanmalarını tekrarlamamaya çalışan Mila. “Kızartabili-”

“Ne yani, donmuş yağ ısıtabilmek için yakacak odunlarımızın dibini mi kazıyalım?” diye çıkıştı Oskar, ateşin en uzağında kalan köşesinden. “Haşlamak zorundayız. Büyü artık, Pípa. Dudak titretmenden bıktım artık.”

“Onu rahat bırak, Oskar,” dedi Mila, kolunu Pípa’ya dolayıp abisine kaşlarını çatarak bakarken. Oskar’ın, babalarının gitmesinden önceki hâliyle alakası yoktu: Gitgide bir yabancıya dönüşüyordu. Artık sadece her sabah tuzaklarını kontrol etmek için diz boyu karla kaplı ormana dalmadan önce ablaları Sanna’nın verdiği yemeğe teşekkür etmek ya da kız kardeşlerinden birini paylaşmak için ağzını açıyordu.

Mila, Pípa’nın kaskatı parmaklarını yakalayıp sıcak nefesini üzerlerine üfledi. “Hadi, Píp, Sanna’nın canını sıkma; lahanasıyla ne yapacağını bilir o.”

“Aynen öyle!” dedi Sanna, lahananın en zayıf noktasını tespit edip tatmin edici bir *tak* sesiyle bıçağını indirirken. “Öyleyse, haşlama.”

Dışarıda köpeklerden biri havlamaya başladı. Mila

havlayanın Dusha olduğunu anlamıştı; onun sesi, erkek kardeşinin sesinden daha tiz, tıpkı Pípa'nunki gibi mız-mız ve ısrarcıydı. Bir an sonra, Danya'nın kırbaç gibi şaklayan uluması da ona katıldı.

“Şu köpekler!” diye huysuzlandı Sanna. “Oskar...”

Fakat Mila çoktan ayaklanmış, kürk şeritli botlarını ateşin yanından almıştı. “Ben giderim.”

Kızıl kahve pelerinini üzerine aldı ve tilki kürkünü kahverengi saçlarına sardı ama daha kapının kilidini açmadan biri kapıyı iki kere çaldı, sonra ailenin geçen aylarda aşına olmaya başladığı o neşeli ritimle iki kere daha çaldı.

“Bekle!” dedi Sanna ama Mila sinsice sırtarak kildi çekti. Ablasının yüksek sesle küfrettiğini ve ara sıra ayna olarak kullandıkları bakır kaplı tencereyi ararken diğerlerini tangırdattığını duydu.

Bahçedeki destek direğine bir dağ midillisi bağlıydı ve Mila'nın karşısında bir oğlan duruyordu. Sanna yaşlarında ve Oskar boylarındaydı, dolgun ve yakışıklı bir yüzü vardı, tüm Oreksonlar esmerken o beyazdı. Mila'nın muzip gülümsemesini gördüğünde kıpkırmızı oldu.

“Geri mi geldin, Geir?” diye sordu Mila. “Bu hafta bileylenmesi için bıçak yolladığımızı bilmiyordum.”

Mila, Sanna'nın arkasına doğru yaklaştığını duyduğu sırada, “Bir tane sadece,” dedi Geir. Mila tilki kürkünün altından ablasına baktı ve kaşlarını oynattı. Sanna saçlarını açmış ve yanaklarını pembeleşinceye kadar çimdiklemişti. Hatta kızarma çabasıyla dudaklarını bile

ısırmış, altdudağını hafifçe yarmıştı. Mila'yı kerpeten gibi kavrayarak yolundan çekti.

"Merhaba Geir." Sanna'nın sesinde, sanki üşümüş gibi tuhaf bir boğukluk vardı.

"Merhaba Sanna," dedi Geir tiz sesle.

Mila homurdanıp ayaklarını vura vura mutfağa döndü, içerisi soğumasın diye kapıyı ardından çekti. Ablaları ve Stavgarlı bıçak bileycisinin sohbet niyetine yaptıkları acınası konuşmalara hepsi alışmıştı.

Oskar, Sanna'nın lahanasını avcı bıçağıyla dilimlemeyi bitirdiği yerden başını kaldırıp baktı. Bıçağın sapı, sanki çevresine kökler dolanıyormuş gibi karmaşık oyulmuştu ve sebzedense halat ve tahta kesmeye uygun, kalın bir ağız vardı. "Yine mi Geir?"

"Evet," dedi Mila, şapkasını çıkarıp gözlerini devirerek.

"Öpüşüyorlar mı?" deyip kıkırdadı Pípa.

"Pípa!" diye azarladı Oskar. "Saçmalama." Sertçe Mila'ya baktı. "Öpüşmüyorlar, değil mi?" Bıçağı daha sıkı kavradı.

Mila onunla alay etmeyi düşündü ama sonra midesi kasıldı. Buna enerjisi yoktu. "Tabii ki hayır. Sadece bir bıçak getirmiş."

"Bir tane daha mı?"

"Hımm." Ateşin yanındaki sıraya kendini bırakıp haftalardır yedikleri yavan lahana çorbasına dönüşecek sudan yükselen buharı izledi.

Mila lahanayı parçalayan bıçağın sesini dinledi ve

Sanna'yla Geir'in mırıldanmalarını duymak için kendini zorladı. Ön kapı bir çatırtı ve gümlemeyle kapanınca mutfak kapısı da savrularak rüzgârın soğuk parmaklarının Mila'nın yanaklarını tırmalamasına neden oldu. Hemen öncesindeyse Sanna'nın sevimli kakkahası çınladı. Sanna süzülerek içeri girdi, avucundaki bir şeye bakan ince yüzünde uzaklara dalıp gitmiş bir ifade vardı.

"O ne?" diye sordu Pípa.

"Hiçbir şey," dedi Sanna aceleyle, o ışıltılı şeyi pelesine iğneleyerek. "Bir hediye." Dalgalı bir denizi anımsatan solgun burgaçlarla dolu, geyik boynuzundan oyulmuş bir broştu. Oldukça güzeldi.

"Ya sen karşılığında ne verdin?" diye sordu Mila, ablasının yanaklarında belirgin kızarıklıklar oluşmasına neden olarak.

Sanna yeni bileylenmiş bıçağı mahsusçuktan tehdit edermiş gibi Mila'ya doğru savurarak, "Hiçbir şey," dedi çabucak. "Bir hediye, karşılığında bir şey bekleyerek verilmemeli."

"Bu hafta dördüncü kez buralardan geçiyor," dedi Oskar.

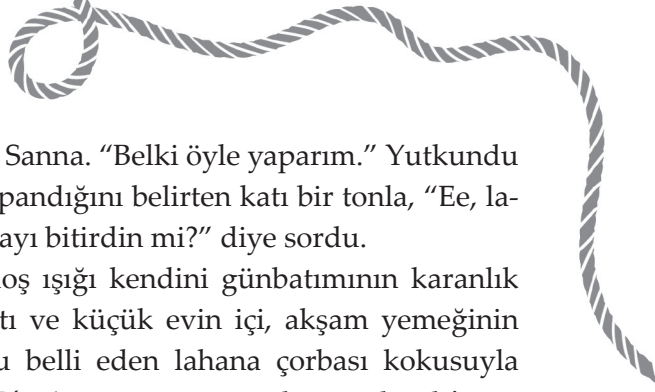
"Hımm," dedi Sanna, dudağını sarkıtarak.

"Stavgar'a bayağı bir yol var, karanlıkta at sürmek zorunda kalacak."

"Hımm."

"Belki bir dahaki sefere onu yemeğe davet edersin?"

Mila, abisiyle ablasının bakıştıklarını gördü. Anlamadığı bir şeyler vardı bakışlarında.

“Evet,” dedi Sanna. “Belki öyle yaparım.” Yutkundu ve konunun kapandığını belirten katı bir tonla, “Ee, lahanayı doğramayı bitirdin mi?” diye sordu.

Gündüzün loş ışığı kendini günbatımının karanlık kucağına bıraktı ve küçük evin içi, akşam yemeğinin hazır olduğunu belli eden lahana çorbası kokusuyla doldu. Sanna, Pípa’nın payını yontulmuş tahta kâseye kepçeyle dökmek üzereydi ki Dusha çok geçmeden kardeşinin de katılacağı bir yaygara kopardı.

“Yine Geir olmasın?” dedi Oskar ve Sanna başını salladı.

“Muhtemelen sadece korkmuşlardır. Ben gidip onları sakinleştiririm,” dedi Mila. Açtı ama çorbadan payını almak için hiç acelesi yoktu. Pelerinini ve şapkasını ikinci kez taktı, gıcırdayan kapıyı açtı ve değişken ışığın altında gümüşü bir parıltı saçan kara adım attı.

“Geliyorum, Dush-Dush! Geliyorum, Danya!”

Isıran rüzgâra karşı başını eğik tutup kapıyı ardından çekti ve ellerini ısıtmak için koltuk altlarına sokarak ahşap kapılı köpek kulübesine doğru güçlkle yürümeye başladı. Ancak en fazla üç adım atmıştı ki bir şeyle çarpıştı.

“*Javoyt!*” Mila geriye doğru sendelerken pelerinine takıldı ve neredeyse düşüyordu. Dengesini tekrar sağladı ve yukarı baktı. Kalbi, en az rüzgâr kadar yüksek sesle çarpıyordu. Artık köpeklerin neden havladığını biliyordu.

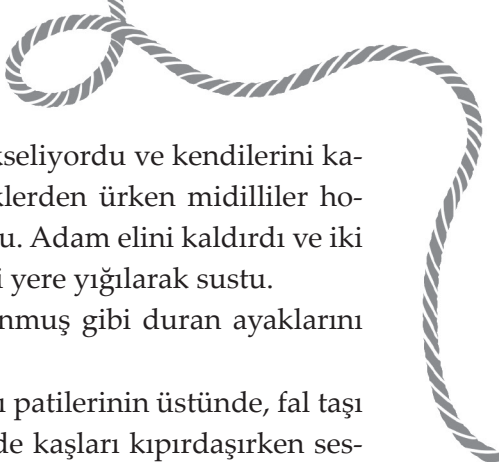
İkinci Bölüm

Yabancı

“**B**u kadar küçük bir kızdan gelen erkeksi sözler,” dedi, Danya’nın giderek yükselen havlamaları gibi pes ve etkileyici bir ses. “Senin adın ne?”

Mila, çürümüş yapraklar kadar acı, dehşet verici, hayvansı kokuyu duyduğunda şalını dudaklarını örtecek kadar çekip ağzındaki korkunç tadı yutkundu. Önünde bir at duruyordu; öyle ağır, öyle büyüktü ki, ona bir ahır gibi göründü. Atın sırtındaysa, onu en az at kadar devasa gösterecek kalın kürklere sarınıp sarmalanmış bir adam oturuyordu. Babalarınınkine benzer bir oduncu baltası kemerinde parıldadı ve yüzünü gölgeleyen kirli sakalının üzerinde kalan gözlerinden vahşi, altın rengi bir parıltı gelip geçti.

Hemen ardında da daha ufak görünen on on iki kişi vardı. Hepsi midillilerin üzerindeydi, pelerinlerini giyip kapüşonlarını çekmişlerdi ve meşaleler taşıyorlardı. İçlerinden birinin bir flama taşıdığını gördü Mila; ağaç altındaki bir ayı işlenmişti. Meşale ışığında, dibindeki altın dikişler parlıyordu.

Hepsinden buharlar yükseliyordu ve kendilerini kapa-
pıya savurup duran köpeklerden ürken midilliler ho-
murdanıp yeri tekmeliyordu. Adam elini kaldırdı ve iki
hayvan da içi boş çuval gibi yere yığılarak sustu.

“Hayır!” Mila karda donmuş gibi duran ayaklarını
kurtardı. “Dush! Dan...”

Fakat köpekler burunları patilerinin üstünde, fal taşı
gibi açık gözlerinin üzerinde kaşları kıpırdaşırken ses-
sizce yatıyordu. Arkalarındaki ağaçlar bile kıpırtısız du-
ruyor gibiydi.

Mila toplanmış gruba doğru temkinli bir tavırla dön-
dü. Sonraki binicinin ardındaki adama baktı. Çenesi,
sanki Oskar’ın yaşında bir oğlanmışçasına pürüzsüzdü.
Bu adamın oğluydu belki de? Sonra sıradaki yüzü ince-
ledi, ardından bir diğeri. Tüm biniciler oğlandı, belki
de bazıları ondan sadece bir yaş büyüktü. Adamın bu
kadar çok oğlu olamazdı herhalde?

Sesi boğazında tıkanmıştı, kapana kısılmış bir kuş
gibi çırpınıyordu. Adam koca bacağını atın arkasından
savurup karların içine indi. Hayır, bu tam olarak doğru
değildi...

Mila adamın ayaklarına dikti gözlerini. Adam iyi gö-
rünümlü, gıcır gıcır, zorlu bir yolculuğa dair hiçbir iz
taşımayan siyah deri çizmeler giyiyordu ama kızın asıl
bakma sebebi bu değildi.

Adam karın içine değil, üzerine inmişti. Yumuşak
kara batmamıştı, oysa Mila karın botunun üstünden
sızdığını hissedebiliyordu ve adamın yoldaşlarının bin-

diği midilliler de neredeyse bileklerine kadar kara gömülmüşlerdi.

Mila zorla başını kaldırdı ve adamın o vahşi gözleriyle doğrudan kendisine baktığını gördü. Mila tekrar aşağı baktığında adam baldırlarına kadar karın içindeydi. Dahası, çizmeleri baldırlarında, tıpkı flamasındaki ağaç kökleri gibi altın rengi kayışlarla bağlanmıştı.

Mila gözlerini kırpıştırdı ve adam gri ve kömürleşmiş odun gibi parlayan dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. Mila yutkundu, dilinin altında bir gelgit gibi acılık yükseliyordu.

“Kışın aydın olsun,” dedi adam ve Mila’nın vermediği karşılığı bekleyerek duraksadı. “Bizi buyur etmeyecek misin?”

“Ben...” Mila boğazını temizleyip tekrar denedi. “Ben sizi tanımıyorum.”

Adam tıpkı sesi gibi kesik bir kahkaha koyuverdi. “Eh, ben de seni tanımıyorum, evlat. Fakat benim geldiğim yerde, kapımıza gelmiş yorgun ziyaretçileri her zaman buyur ederiz.”

“Mila?”

Kız kendi etrafında döndü. Kapının açıldığını duymamıştı ama üzerinde pelerin ya da kürk olmayan, botları bağlanmamış Oskar kapıyı ardından kapatıyordu. Mila onun arkasında kız kardeşlerinin buzlu cama ikiz aylar gibi yapışmış biçimsiz yüzlerini görebiliyordu.

“Mila, öyle mi?” diye mırıldandı adam. Mila gözlerinin ardında baş ağrısının başlangıcına benzeyen bir

sıkışma hissetti. Oskar'ın, ismini hiç dillendirmemiş olmasını diledi.

Abisi, etraflarında dönen bir kurt gibi kar yığınlarının arasından dikkatle yürüyerek yaklaştı ve Mila'yla adamın arasında durdu. Oskar onu sırtından hafifçe ittiğinde, içeri girmesini istediğini anladı Mila ama kardeşini o adamlarla yalnız bırakmak istemiyordu. Narin vücudu ve çıplak kafası adamın cüssesini daha da ezici gösteriyordu yalnızca: Yaşlı bir meşenin önüne dikilmiş bir fidan.

"Kimsin sen?" dedi Oskar. Sırtı dimdikti ve sesi olması gerekenden daha yüksek çıkmıştı. Mila, rüzgâr durulmuş gibi görüldüğü ve ağaçlar doğal olmayan bir şekilde hareketsiz durduğu hâlde Oskar'ın koyu renk saçlarının kulaklarının etrafında uçuştüğünü fark etti.

"Evin erkeğiyle konuşmak istiyorum," dedi adam, al-tın bakışları Oskar'ın başının üzerinde bir yere dikilmişti.

"Benim," dedi Oskar.

"Gerçekten mi? Baban nerede?"

Mila boğazında yükselen bir yumru hissetti ve aynı gerginliği Oskar'ın cevap veren sesinde de duydu, "Gitti."

"Kaç yaşındasın?"

"On beş kış yılı."

"Peki adın?"

"Oskar."

Zalim bir gülüş kirli sakallı yanaklarında gezinirken adam, "Oskar," diye tekrarladı. "Kışın aydın olsun, Os-

kar. Mila'ya da söylemek üzere olduğum gibi" –kızın gözlerinin ardındaki sıkışma arttı– "biz güneyden geliyoruz. Ticaret yapıyorduk."

"Neyin ticareti?"

"Define." Adam sırtıp parmaklarını şaklattı. Eşlikçileri, ayak bileklerindeki altın kordon iyice görülebilirsin diye pelerinlerini yukarı çektiler. Mila daha önce hiç böyle işlenmiş, ince ve esnek tellere dönüştürülmüş altın görmemişti. Fakat ortaya çıkan sonuç çok güzel sayılmazdı. Karmaşık ve sert görünümlüydü, tıpkı Oskar'ın bıçağına kazınmış kökler gibi. Çirkin ve katıksız, tıpkı Yabancı gibi.

Oskar onlara doğru meraklı bir adım attığında adamlar hep birlikte pelerinlerini indirdiler.

"Bunca zenginliği nereye götürüyorsunuz?"

"Kuzeye." Adamın yüzündeki ifade, Mila'ya Oskar'ın bundan daha fazla bir bilgi edinemeyeceğini söylüyordu fakat oradan daha kuzeyi olmadığını da bilincindeydi: sadece dağ şehri Bovnik ve baharın hâlâ yaşadığı sihirli adaların hikâyeleriyle Boreal Denizi.

"Bovnik'te ne işiniz var?" diye sordu Oskar.

"Kendi işimiz," diye alay etti adam, sesi öncekine kıyasla daha sertti. "Yemek bulmayı ve ateş yakıp geceyi burada geçirmemize izin vermenizi umuyorduk."

Bir anlık tereddüdün ardından, "Bunu karşılayabileceğimizden emin değilim," diye yanıtladı Oskar.

Adam bir adım öne geldi ve Oskar sadece ufacık bir irkilme belirtisi gösterince Mila'nın kalbi gururla doldu.

“Ne dedin, çocuk?”

“Son zamanlarda kış sert bastırđı,” dedi Oskar. “Orman da o günden beri daha az veriyor...”

“Gayet farkındayız, damarlarında at sürdük,” diye tısladı adam. “Hem belki de orman yeterince verdiği içindir bu.”

Oskar yutkunup devam etti, “Fazladan yiyeceğimiz yok. Ailemi riske atamam.”

“Ah. Sizden daha var demek?”

Mila'nın göğsüne kötü bir his saplandı. *Ona cevap verme*, diye buyurdu Oskar'a içinden. Adamın bakışları bir anlığına ona kaydı, sanki onu duymuş gibi. Fakat adamın yumuşadığını düşünüyormuş gibi görünen Oskar atıldı.

“Evet. Sanna, Pípa ve Mila. Üç kız kardeşim var.”

“Üç mü? Ne büyük lanet.” Diğerleri tekrar güldü ve Oskar da isteksizce onlara katılırken Mila sinirlendi. “Fakat ne güzel isimler.”

Oskar gülmeyi kesti, yüzü birden korkuyla doldu. “İşte, görüyorsunuz, yiyeceksiz kalma riskine giremem.”

“Öyle, görüyorum,” diye mırıldandı adam. “Fakat eminim bizden biraz yeri, ateşimizi yakabilmek için biraz kuru yosunu esirgemezsın?”

“Elbette,” dedi Oskar. “Birazdan yosun getiririm.” Omuzları gevşedi ve kız kardeşine doğru döndü. “Hadi, Mila.”

“İyi geceler, Mila,” diye seslendi adam.

Eşikten içeri adım atıp da Oskar kapıyı arkalarından kapadığında ağırı bir kez daha şakaklarına saplandı. Mila tuttuğu nefesini bıraktı ve ürperdi. Bu kadar yakınlarında böyle bir vahşilik varken uyuyamayacağını biliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Pípa hızlı hızlı. Oskar titrediği için Sanna eğilip onun çizmelerini çıkardı. “Onlar kimmiş?”

Fakat Oskar elini sallayıp Sanna’yı geçiştirdi ve Mila’yı yanına çekip onu sıkıca kucaklamadan önce omuzlarını sıvazladı. “Sen iyi misin, Milenka?”

Mila abisine yaslandı. Birisi ona bu şekilde seslenmeyele ya da herhangi birine sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Beş kış yılı önce babaları beyaza yürüdüğünden beri Oskar o kadar hızlı büyümüşü ki tıpkı babaları gibi onlara olan sevgisini ardında bırakması gerekmişti.

“Evet,” diye mırıldandı kız.

Oskar onu son bir kez sıkıp serbest bıraktı. “İyi. Şimdi, hiçbiriniz onlarla konuşmayacaksınız, tamam mı? Onlara biraz yosun götüreceğim, sonra da onlar gidene kadar içeride kalacağız. Yarın, ben tehlikenin geçtiğini söylemeden hiçbiriniz dışarı çıkmayacaksınız. Anlaştık mı?”

Küçük kardeşinden emir almaktan nefret eden Sanna bile başıyla onayladı. Mila başını buzlanmış pencereye çevirdi ve geri çekilen bir gölge görür gibi oldu. Adam onlara adını söylememişti. Ama o kardeşlerinin adını öğrenmişti. Onun adını da.